

PARAULES DE VIDA

Sant Francesc d'Assís

Entre els fruits de santedat que la vida consagrada ha produït en l'Església, sens dubte un dels més coneguts i admirats és St. Francesc d'Assís. De tal manera va reflectir en la seua vida i el seu cos al mateix Jesús, que se l'ha anomenat *altre Crist*. Tota la seua vida va ser un camí constant de conformació amb el Senyor pobre i crucificat.

Va néixer a Assís en 1181 o 1182, al si d'una família burgesa. La seua mare va tenir molta influència a la seua educació, ja que el seu pare comerciava amb teles i viatjava molt. Francesc és un home del seu temps i comparteix les preocupacions del seu moment històric. De fet, va participar en la guerra entre Assís i la veïna Perugia (1202-1203) i tenia les aspiracions normals dels joves del seu temps: ser cavaller i aconseguir un títol nobiliari.

No obstant això, el Senyor l'havia escollit per a una missió en favor de l'Església, i el va dur a recórrer un camí interior que canviaria la seua vida i els seus plans. En aquest camí interior podem distingir quatre moments: En primer lloc, quan va ser fet presoner en la guerra es troba amb si mateix. L'experiència de la presó el marca, però desitjós d'aconseguir el títol de noble vol anar a les croades. És llavors quan sent en somnis al Senyor: «Francesc, què és millor, servir al Senyor o a l'esclau?». Contesta:

«Al Senyor». El Senyor li diu: «Què fas aquí?, torna a Assís i allí se't dirà el que has de fer.»

El segon moment del seu procés té lloc quan el seu cor s'obre al pobre que havia entrat en la tenda del seu pare a demanar almoïna, i al leprós amb el qui es troba durant un passeig pel camp. Després d'una primera reacció de rebuig, dona un grapat de monedes al pobre i abraça i besa al leprós. Havia descobert a Crist pobre en el pobre i a Crist adolorit en aquell leprós.

Després de trobar-se amb si mateix i amb els pobres, té lloc la trobada amb Crist. Mentre pregava a l'ermita de Sant Damià, Jesús li parla: «Francesc, repara la meua Església, que com veus amenaça ruïna». La primera reacció és reparar l'ermita de Sant Damià i altres. Uns anys més tard s'adonarà que l'Església que ha de restaurar és la de «Pedres vives». Aquesta trobada amb el Crucificat és essencial per a Francesc, perquè el porta a una identificació amb Crist pobre i humil. El naixement de Crist a Betlem en summa pobresa i la identificació amb la passió de Crist, fins al punt de portar en el seu cos les marques de la creu, són els eixos de l'espiritualitat cristològica de Francesc.

Aquest camí d'encontre amb el Senyor el durà també a estimar l'Església. Francesc se sent vinculat a l'Es-

glésia i vol viure en comunió amb ella. Va voler que el bisbe i el Papa coneguessin i aprovessin el seu estil de vida. Però desitjava també que l'Església recuperés un rostre autènticament evangèlic. Un dia sent predicar sobre l'enviament de Jesús als seus deixebles: «Quan aneu pel món no prengueu res per al camí: ni bastó, ni sarró, ni pa, ni diners, i no us endugueu dos vestits». I exclamarà: «Això és el que jo vull, això és el que jo busco, això és el que en el més ín-

tim del cor anhelo posar en pràctica». I comença a viure-ho amb alegria. La seua alegria i senzillesa evangèlica van contagiar a altres. Molt aviat se li uneixen els primers companys, que per a ell «són un regal del Senyor».

Que el testimoniatge de St. Francesc ens il·lumini en el nostre desig de viure l'Evangeli cada dia amb més senzillesa i autenticitat.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Davant de Déu tots som immigrants i forasters

Quin cor és tan poc sensible que no ha estat colpit per les imatges de tants milers d'hommes i dones fugint dels seus països, jugant-se i sovint perdent la vida, cercant una altra terra on poder viure amb pau i/o amb més prosperitat? Qui no s'ha sentit impotent davant de tanta tragèdia humana? Quina indignació no ens provoca el capte-

niment d'aquells que són directament responsables de tant dolor?

Molt abans de les raons sociològiques, econòmiques i polítiques que aquests dies escoltem, no podem ignorar la pregunta adreçada per Déu i que encara ressona: On és el teu germà? La nostra resposta no hauria de ser la de Caïn: «No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà?» (Gn

4,9), sinó descobrir en aquests immigrants, que ara truquen a les nostres portes, veritables germans de Jesús als quals Ell els atorga un caràcter sacramental: «Veni beneïts del meu Pare... era foraster, i em vau acollir... Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi» (Mt 25,31ss). I tinguem també el coratge de reconèixer com David que

davant de Déu també nosaltres «som immigrants i forasters» (1Cr 29,15).

Aquesta consciència, tanmateix, hauria d'anar acompanyada d'una acció, per petita que sigui, que defensi el dret bàsic d'aquestes persones que és el de no haver d'emigrar i de poder viure en pau i dignitat en la pròpia pàtria.

Concepció Huerta

PALABRAS DE VIDA

San Francisco de Asís

Entre los frutos de santidad que la vida consagrada ha producido en la Iglesia, sin duda uno de los más conocidos y admirados es san Francisco de Asís. De tal modo reflejó en su vida y en su cuerpo al mismo Jesús, que se le ha llamado *otro Cristo*. Toda su vida fue un camino constante de formación con el Señor pobre y crucificado.

Nació en Asís en 1181 ó 1182, en el seno de una familia burguesa. Su madre tuvo mucha influencia en su educación, pues su padre comerciaba con telas y viajaba mucho. Francisco es un hombre de su tiempo y comparte las preocupaciones de su momento histórico. De hecho, participó en la guerra entre Asís y la vecina Perugia (1202-1203) y tenía las aspiraciones normales de los jóvenes de su tiempo: ser caballero y alcanzar un título nobiliario.

Sin embargo, el Señor lo había elegido para una misión en favor de la Iglesia, y lo llevó a recorrer un camino interior que cambiaría su vida y sus planes. En ese camino interior podemos distinguir cuatro momentos: En primer lugar, cuando fue hecho prisionero en la guerra se encuentra consigo mismo. La experiencia de la cárcel le marca, pero deseoso de alcanzar el título de noble quiere ir a las cruzadas. Es entonces cuando oye en sueños al Señor: «Francisco, ¿qué es mejor, servir al Señor o al esclavo?». Contesta: «Al Señor». El Señor le dice: «¿Qué haces aquí?, vuelve a Asís y allí se te dirá lo que tienes que hacer.»

El segundo momento de su proceso tiene lugar cuando su corazón se abre al pobre que había entrado en la tienda de su padre a pedir limosna, y al leproso con el que se encuentra durante un paseo por el campo. Después de una primera reacción de rechazo, da un puñado de monedas al pobre y abraza y besa al leproso. Había descubierto a Cristo pobre en el pobre y a Cristo doliente en aquel leproso.

Después de encontrarse consigo mismo y con los pobres, tiene lugar el encuentro con Cristo. Mientras oraba en la ermita de San Damián, Jesús le habla: «Francisco, repara mi Iglesia, que como ves amenaza ruina». La primera reacción es reparar la ermita de San Damián y otras. Unos años más tarde se dará cuenta que la Iglesia que debe restaurar es la de «Piedras vivas». Este encuentro con el Crucificado es esencial para Francisco, porque le llevará a una identificación con Cristo pobre y humilde. El nacimiento de Cristo en Belén en suma pobreza y la identificación con la pasión de Cristo, hasta el punto de llevar en su cuerpo las marcas de la cruz, son los ejes de la espiritualidad cristológica de Francisco.

Este camino de encuentro con el Señor le llevará también a amar a la Iglesia. Francisco se siente vinculado a la Iglesia y quiere vivir en comunión con ella. Quiso que el obispo y el Papa conocieran y aprobaran su estilo de vida. Pero deseaba también que la Iglesia recuperara un rostro auténticamente evangélico. Un día oye predicar sobre el envío de Jesús a sus discípulos: «Cuando vayáis por el mundo no llevéis ni oro, ni plata, ni alforja, ni bolsa, ni pan, ni dos túnicas, ni bastón...». Y exclamará: «Esto es lo que yo quiero, esto es lo que yo busco, esto es lo que en lo más íntimo del corazón anhelo poner en práctica». Y comienza a vivirlo con alegría. Su alegría y su sencillez evangélica contagiaron a otros. Muy pronto se le unen los primeros compañeros, que para él «son un regalo del Señor».

Que el testimonio de san Francisco nos ilumine en nuestro deseo de vivir el Evangelio cada día con más sencillez y autenticidad.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Commemoració de l'Octava de la Mare de Déu de la Cinta

El diumenge 13 de setembre tingué lloc a la Catedral, la commemoració de l'octava de la festa de la Mare de Déu de la Cinta. Abans de la celebració de la Missa, el prior de l'Arxiconfraria, Rev. José Luia Arín, presentà a la Mare de Déu, 65 xiquets/es acompanyats dels seus pares. En primer lloc van fer una pregària. Tot seguit mentre cantàvem l'himne, els xiquets/es van besar la Relíquia de la Cinta.

A continuació vam anar a l'altar major per celebrar l'Eucaristia, però abans la Sra. Joana Valmaña, membre de l'Arxiconfraria, acompanyada de la seva filla, animà a totes les que encara han de ser mares, a posar Cinta a les seues filles, per tal de mantenir viva la tradició de posar el nom de la nostra patrona.

L'Eucaristia concelebrada, fou presidida pel Sr. Bisbe, don Enrique. Tots els fidels vam entonar l'himne a la Mare de Déu de la Cinta com a cant d'entrada i tot seguit el Sr. Bisbe saludà tots els fidels, donant la benvinguda a les Cintes de Tortosa i comarca allí presents. Dues pubilles van fer les lectures.

Don Enrique en l'homilia ens digué que Maria significa «estre-

lla del mar» i Maria ha de ser l'estrella del camí en el nostre pelegrinar. Quan al vaixell de la nostra vida apareixen els sofriments, les temptacions, les dificultats i també en els moments de calma, no deixem d'invocar Maria. Si invoquem la nostra Mare, arribarem al port de salvació que és Jesús. Ella és el far que ens il·lumina al llarg de la vida.

La majoria de vosaltres teniu una família al vostre costat i sou per a aquestes persones un punt de referència per viure el camí de la vida com un camí de fe, tant en els moments bons com en els moments de dificultat. Portar el nom de Cinta és portar el nom de la Mare de Déu; és la forma més tortosina de portar el seu nom.

Van portar les ofrenes tres pubilles i un noi de la «Colla jove de dolçainers de Tortosa», vestit de pagès tortosí.

En finalitzar l'Eucaristia es va fer un homenatge a les 295 Cintes inscrites, lliurant-los en record d'aquesta celebració un clauer amb la imatge de la Mare de Déu de la Cinta. La de més «joventut acumulada» fou la Sra. Cinta Prats Bertomeu, de 102 anys, natural de Sant Jaume d'Enveja, a qui a més a més se li imposà una banda. La més petita fou Cinta, de 2 anys, filla de la Sra. Joana Valmaña, a qui se li imposà la medalla de la Reial Arxiconfraria.

Mentre totes les Cintes van passar a venerar la Relíquia, la «Colla jove de dolçainers de Tortosa» van interpretar l'himne a la Mare de Déu de la Cinta i el pas-doble *Tortosa*.

Resultà una festa molt reeixida. Que dintre cinc anys poguéssim tornar a celebrar l'homenatge a totes les Maria Cintes.

Maria Joana Querol

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE LA FAMÍLIA

Els fills

En aquesta catequesi voldria parlar del fill o, millor, dels fills. M'inspiro en una bonica imatge d'Isaïes. «Tots aquests s'han aplegat per venir cap a tu. Els teus fills arriben de lluny, les teves filles són dutes als braços. Ho veuràs i t'estremiràs de goig. El teu cor, meravellat, s'eixamplrà» (60,4-5a).

La joia dels fills fa bategar els cors dels pares i reobre el futur. Els fills són la joia de la família i de la societat. No són un problema de biologia reproductiva, ni és una de tantes maneres de realitzar-se. I encara menys són una possessió dels pares... No. Els fills són un do, són regal: ho enteneu? Els fills són un do. Cada-

cun és únic i irrepentible; i això no obstant està sens dubte lligat a les seves arrels. Ser fill i fills, de fet, segons el disseny de Déu, significa portar en un mateix la memòria i l'esperança d'un amor que s'ha realitzat engendrant la vida d'un altre ésser humà original i nou. I per als pares cada fill en ell mateix és diferent.

A un fill se l'estima perquè és fill: no perquè és maco, o perquè és així o aixà; no, perquè és fill! No perquè pensa com jo o fa el que jo vull. Un fill és un fill: una vida generada per nosaltres però destinada a ells, al seu bé, al bé de la família, de la societat, de tota la humanitat.

El quart manament demana als fills —i tots en som!— honorar el pare i la mare (cf. Ex 20,12).

Que Jesús, el Fill etern, que va ser fill en el temps, ens ajudi a trobar el camí d'una nova irradiació d'aquesta experiència humana tan simple i tan gran que és ser fills.

(Dilluns, 2 de novembre de 2015.)

Nota del Bisbat de Tortosa en relació a la crisi dels refugiats

El bisbe de Tortosa, seguint la missió encomanada per Crist a l'Església i el treball que sempre han fet i continuen fent les parròquies de la diòcesi, Càritas diocesana i les Càritas parroquials, davant la greu situació en la que es troben milers de famílies que han tingut que abandonar les seves llars per la guerra o per raons econòmiques, demana a tots els cristians i persones de bona voluntat encomanin a Déu aquestes persones i cerquin les maneres d'ajudar-les seguint l'exemple del Bon Samarità (Lc 10,25-37).

Fent-se ressò de la crida feta pel papa Francesc, l'Església de Tortosa entén que la proposta evangèlica d'acollir el germà es fa avui especialment punyent en aquestes persones, sense oblidar la tasca que ja s'està realitzant a favor dels més desvalguts de les nostres terres i dels vinguts d'altres indrets.

En aquest sentit, el nostre Sr. Bisbe avui ha realitzat una reunió amb Càritas Diocesana, que serà qui co-

ordinarà les diverses accions al Bisbat, demanant a les parròquies, les institucions religioses, les entitats i les delegacions la seva ajuda i disponibilitat com sempre han mostrat. Cal donar una resposta coordinada, estant ben atents a les noves que vagin arribant. Volem transmetre a l'Administració la nostra disposició per ajudar allà on no arribi, dintre de les nostres possibilitats.

Exhortem a totes les comunitats cristianes a incrementar en aquests dies la pregària per la Pau al món, pels líders de la Unió Europea que han de prendre decisions importants de cara al futur d'aquestes persones. Demanem al Senyor que donin una resposta generosa i que posin en el centre la vida i la dignitat de les persones.

«Tot allò que fèieu a un d'aquests germans més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40).

Bisbat de Tortosa

Tortosa, 10 de setembre de 2015
Càritas Diocesana: t. 977 442 281

OCTUBRE MISSIONER

Octubre!

De nou ens trobem al mes d'octubre. «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'Evangeli a tota la humanitat. Els qui creuran i seran batejats se salvaran» (Mc 16,15-16). Cada any durant aquest mes l'Església emfatitza en aquest mandat del Senyor que omple de contingut el sentit de la seva missió. Mandat que abasta a tots els creients, a tots els seus membres.

Obres Missionals Pontificies (OMP) ens fa present la universalitat d'aquest mandat. Germans nostres, des de la diversitat d'estat i de ministeris (sacerdots, religiosos i laics), estan a primera línia d'actuació en aquesta tasca primordial de l'Església, predicant i batejant a pobles i nacions que encara no coneix-

en Jesucrist, la bona nova del Pare. Tots nosaltres estem també convidats a estar al costat d'ells, i a aquesta tasca ens empeny l'Esperit Sant.

És per aquesta raó que se'ns convida a tothom, de manera especial durant aquesta setmana, a pregar pels missioners i missioneres que l'Esperit ha enviat arreu del món. No ens podem inhibir com a creients d'aquesta participació en el mandat del Senyor. Cal recordar de nou que Teresa del Nen Jesús, patrona de les missions, mai sortí del seu convent: la seva pregària fou suport ferm per als germans missioners de primera línia. Imitem-la!

Delegació Diocesana de Missions

Trobada anual de delegats catalans de Missions a Vic

La casa d'Espiritualitat «Claret» de Vic ha estat durant tres dies el punt d'acollida dels delegats de Missions dels bisbats de Catalunya, que han celebrat a Vic la seva trobada anual per planificar i organitzar els curs vinent.

La trobada va ser presidida pel bisbe de Tortosa, Mons. Enrique Benavent que és l'encarregat per la CET

d'acompanyar els delegats de Missions i també va participar D. Anastasio Gil director nacional de les Obres Missionals Pontificies.

S'inicia la trobada amb els testimonis missioners de Mn. Joan Casas el qual va comentar el document *Ad Gentes* i la responsabilitat de les Delegacions de Missions d'avui i el del pare claretià Josep Rovira, que

ha viscut gairebé tota la vida a Filipines.

A més de les reunions de treball, experiències i moments d'oració va haver-hi temps per fer una ruta turística per Vic i els seus voltants, acompanyats pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova.

Delegació Diocesana de Missions

AGENDA

Dissabte 10, Ermita de la Pietat, Ulldecona, 10 h. Assemblea Diocesana d'Adoració Nocturna.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Dt 8,7-18 / Sl 1 Cr 29,10.11.abc.11d-12a.12bcd / 2C 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Caritina, vg.; santa Faustina Kowalska, vg., polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ Dimarts. [Jo 3,1-10 / Sl 129 / Lc 10,38-42]. Sant Bru (Colònia 1035 - Squillace 1101), prev., retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria

de les Cinc Llagues, vg. Francisca-na.

7. □ Dimecres. [Jo 4,1-11 / Sl 85 / Lc 11,1-4]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336).

8. ■ Dijous. [Mt 3,13-4,2a / Sl 1 / Lc 11,5-13] Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent.

9. ■ Divendres. [Jl 1,13-15; 2,1-2 / Sl 9 / Lc 11,15-26]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III);

sant Joan Leonardi (Lucca 1541 - Roma 1609), prev. fund.

10. ■ Dissabte. [Jl 3,12-21 / Sl 96 / Lc 11,27-28]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustinià), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.

11. ■ Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sa 7,7-11 / Sl 89 / He 4,12-13 / Mc 10,17-30]. Santa Soledat Torres Acosta (Madrid 1826-1887), vg., fund. Serventes de Maria, velletores dels malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.

Diumenge XXVII de durant l'any

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 2,18-24)

El Senyor-Déu digué: «No seria bo que l'home estigués sol. Li faré qui l'ajudi i l'acompanyi.» El Senyor-Déu modelà amb terra totes les bèsties salvatges i tots els ocells, i els presentà a l'home, a veure quin nom els donaria: el nom que l'home donava a cada un dels animals era el seu nom. L'home donà el nom a cadascun dels animals domèstics i salvatges i a cadascun dels ocells, però no en trobà cap capaç d'ajudar-lo i fer-li companyia. Llavors el Senyor-Déu va fer caure l'home en un son profund. Quan quedà adormit, li prengué una de les costelles i omplí amb carn el buit que havia deixat. Després, de la costella que havia pres, el Senyor-Déu va fer-ne la dona, i la presentà a l'home. L'home digué: «Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn. El seu nom serà l'esposa, perquè ha estat presa de l'espòs.» Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i des d'aquell moment ells dos formen una sola família.

▶ Salm responsorial (127)

R. *Que el Senyor ens beneeixi tota la vida.*

Feliç tu, fidel del Senyor, / que vius seguint els seus camins. / Menjaràs del fruit del teu treball, / seràs feliç i tindràs sort.

La teua esposa fruitarà com una parra, / dins la intimitat de casa teua; / veuràs els fills com plançons d'olivera / al voltant de la taula. R.

És així com els fidels del Senyor seran beneïts. / Que el Senyor et beneeixi des de Sió. / Que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem. R.

Que puguis veure els fills dels teus fills. / Pau a Israel! R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 2,9-11)

Germans, Jesús, abaixat, va ser posat un moment per sota dels àngels, però ara, després de la passió i la mort, el veiem coronat de glòria i de prestigi, perquè Déu, que ens estima, va voler que morís per tots. Déu, que ho ha creat tot i ho ha destinat tot a ell mateix, volia portar molts fills a la glòria, i convenia que aquell qui els havia de guiar a la salvació fos consagrat pels sofriments. Tant el qui santifica com els qui són santificats tenen un mateix pare, i per això no s'avergonyeix d'anomenar-los germans.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,2-16)

En aquell temps, els fariseus anaren a trobar Jesús per provar-lo, i li preguntaren si el marit es podia divorciar de la seva dona. Ell els preguntà: «Què us va ordenar Moisès?» Li respongueren: «Moisès permet de donar a l'esposa un document de divorci i separar-se.» Jesús els digué: «Moisès va escriure aquesta prescripció perquè sou tan durs de cor. Però al principi, Déu creà l'home i la dona. Per això deixa el pare i la mare, per unir-se a la seva esposa, i ells dos formen una sola família. Per tant, ja no són dos, sinó una sola família. Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar.»

Un cop a casa, els deixebles tornaren a preguntar-lo sobre això mateix. Jesús els digué: «Aquell qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra comet adulteri contra la primera, i si la dona es divorcia del seu marit i es casa amb un altre, comet adulteri.»

▶ Lectura del libro del Génesis (Gén 2,18-24)

El Señor Dios dijo: «No es bueno que el hombre esté solo; le daré una ayuda apropiada.»

El Señor Dios formó de la tierra todos los animales del campo y todas las aves del cielo y los llevó ante el hombre para ver cómo los llamaba, ya que el nombre que él les diera, ése sería su nombre. El hombre impuso nombre a todos los ganados, a todas las aves del cielo y a todas las bestias del campo; pero para sí mismo no encontró una ayuda apropiada.

Entonces el Señor Dios hizo caer sobre el hombre un sueño profundo, y mientras dormía le quitó una de sus costillas, poniendo carne en su lugar. De la costilla tomada del hombre, el Señor Dios formó a la mujer y se la presentó al hombre, el cual exclamó: «Ésta sí que es hueso de mis huesos y carne de mi carne; ésta será llamada hembra porque ha sido tomada del hombre». Por eso el hombre deja a su padre y a su madre y se une a su mujer, y son los dos una sola carne.

▶ Salmo responsorial (127)

R. *Que el Señor nos bendiga todos los días de nuestra vida.*

Dichosos los que temen al Señor / y siguen sus caminos. / Comerás del trabajo de tus manos, / serás feliz y todo te irá bien.

Tu esposa será como parra fecunda / en la intimidad de tu casa; / tus hijos, como brotes de olivo / en torno a tu mesa. R.

Así es bendecido el hombre que teme al Señor. / Que el Señor te bendiga desde Sión / para que veas la prosperidad de Jerusalén / todos los días de tu vida y a los hijos de tus hijos. / ¡Paz a Israel! R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 2,9-11)

Hermanos: al que fue rebajado un poco con relación a los ángeles, Jesús, le vemos coronado de gloria y dignidad por haber sufrido la muerte; de modo que, por la gracia de Dios, gustó la muerte en beneficio de todos. Convenía, en efecto, que aquel por quien y para quien todo fue hecho, queriendo llevar a la gloria un gran número de hijos, hiciese perfecto, mediante los sufrimientos, al jefe que debía guiarlos a la salvación. Porque el santificador y los santificados tienen todos el mismo origen. Por lo cual no se avergüenza de llamarlos hermanos.

▶ Lectura del evangelio según san Marcos (Mc 10,2-16)

En aquel tiempo se le acercaron unos fariseos y le preguntaron con intención de tentarlo: «¿Le está permitido al hombre separarse de su mujer?». Jesús les respondió: «¿Qué os mandó Moisés?». Ellos dijeron: «Moisés mandó escribir un acta de divorcio y despedirla». Jesús les dijo: «Moisés escribió este precepto por la dureza de vuestros corazones. Pero al principio de la creación Dios los hizo macho y hembra. Por eso el hombre dejará a su padre y a su madre y se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne. De manera que ya no son dos, sino una sola carne. Por lo tanto, lo que Dios ha unido, que no lo separe el hombre». Ya en casa, de nuevo los discípulos le preguntaron acerca de esto; Jesús les dijo: «El que se separe de su mujer y se case con otra comete adulterio contra la primera; y si la mujer se separa de su marido y se casa con otro comete adulterio.»

COMENTARI

Si és possible amb Déu

El Gn 1-11 és un punt i a part essencial a la Bíblia: punt i a part pels relats no localitzables ni datables; essencial amb veritats bàsiques com Déu Creador del món, la igualtat de dignitat de l'home i la dona creats tots dos a imatge i semblança de Déu amb la dona com *ajut de igual a igual per fer costat* a l'home que reconeix: *Aquesta sí és os dels meus ossos i carn de la meua carn* (expressió bíblica que vol dir «ser dels meus» (Jt 9,2; 2Sa 5,1).

Quan li pregunten *si el marit es pot divorciar de la seva dona*, Jesús respon ressituant la qüestió en el projecte de Déu «*al principi*», distingint voluntat originària de Déu i posterior permissivitat de Moisès per ser *tan durs de cor*. El projecte diví del «*ser tots dos una sola cosa*» és meta d'un camí amb etapes prèvies com l'amor obediència a Déu en agraïment a l'amor infinit que rebem d'Ell; la visió de fe sobre la sexualitat: *No sabeu que el vostre cos és temple de l'Esperit Sant?* (1Cor 6,19); la vivència esforçada de l'amor com el camí incomparablement més gran (1Cor 13,1); la consciència de cridats a ser avui més que mai *sal de la terra i llum del món* (Mt 5,13-14) en la defensa de l'Evangelí de la família com Església domèstica.

Una Església convocada a viure l'Any de la Misericòrdia no pot renunciar al projecte fundacional, ni al testimoniatge feliç com a peça clau de la Pastoral Familiar. Sense lamentacions ni desqualificacions acusatòries: «*No et deixis vèncer pel mal, ans venç el mal amb la força del bé*» (Rm 8,9).

El projecte cristià de família ens ha de reconduir cap a Déu, i l'amor a Déu ens ha de dur a revelar el seu projecte: venint de qui ve, no pot deixar de ser factible —amb l'ajut de la seva gràcia— i sobretot de ser font de felicitat.

Mn. José Luis Arín